

Brossa i Mollet¹

Oriol Fort i Marrugat

Antic regidor de l'Ajuntament de Mollet

Permeteu-me, en primer lloc, que celebri i agraeixi al Casal Cultural i a l'Espai Escènic Brossa, l'organització, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Mollet del Vallès, d'aquesta Setmana de Màgia. Em sembla plenament encertat que aquest 2008, ens recordem especialment del Joan, del poeta Joan Brossa que, com un mag escapista, se'ns va escapolar quan albiràvem un camí de possibilitats entre Mollet i ell, i quan podia gaudir del reconeixement que tard i insuficientment li anaven, li anàvem fent.

Dolorosament, però potser sortosament, el camí de les nostres vides no el marquem totalment nosaltres. La màgia, la pitjor de les màgies, la *dama de l'alba* de Salvador Espriu, acaba fent que el nostre més particular espectacle finalitzi, quasi sempre, excessivament abans d'hora. És el cas del Joan. Li quedaven molts poemes i molt números per a crear, per a representar.

Deixeu-me, també, que agraeixi al Casal Cultural haver-me convidat per parlar-vos de la relació entre Brossa i Mollet. De ben segur que no sóc la persona més indicada –en podrien parlar més i millor Josep Masats, Josep Fèlix Bentz o la Glòria Arimon– per això, les meves paraules no seran ni volen ser *ex cathedra*. Caldrà aprofundir en una relació –Brossa i Mollet– de la qual només us en faré un tast. Les branques d'aquest arbre són més nombroses i diverses, més plenes d'empelts, del que m'esperava.

Malgrat tot, val la pena, si més no, recordar aquella relació, fer saber que va existir. Una relació, que va ser fructífera i afectuosa, i que marcà profundament diversos moments culturals de la ciutat; i, a alguns, ens deixà una empremta inesborrable.

Permeteu-me, també, que saludi públicament, com a reconeixement, algunes persones que aprecio especialment. Vull enviar una abraçada plena de dolçor a la Pepa Llopis, la dona del Brossa; una altra plena de respecte i d'afecte al mestre Joan Abelló, introductor de Brossa a Mollet; i, finalment, una altra

1. Aquest text és la transcripció de la conferència pronunciada el dia 1 de juliol de 2008 en el marc de la Jornada de Màgia "Recordant Joan Brossa", organitzada pel Casal Cultural de Mollet del Vallès.

plena d'admiració a Jesús Julve, *Hausson*, mestre de mestres en l'art de la Màgia, gerent de l'Espai Escènic Brossa, amic del poeta màgic i mag, i persona essencial en la promoció i extensió del coneixement de la relació entre Brossa i la màgia. També voldria saludar, ara, tot veient-lo a Hermann Bonnín, director artístic de l'esmentat Espai Brossa.

Deixeu-me fer-vos, encara a mode d'introducció, una reflexió sobre els pobles i la seva gent, sobre els amics dels pobles...

Tots nosaltres, i així també els pobles, som el nostre entorn més immediat i les nostres relacions, els nostres amics. Sovint ho oblidem; Mollet no ho recorda prou.

Mollet ha tingut dos grans amics. Dues extraordinàries persones que ens han estimat. Dos éssers irrepetibles que ens han deixat que els acollíssim: Joan Brossa i Miquel Martí i Pol. Fixeu-vos-hi bé: dos dels gegants més humils de la nostra cultura. L'un i l'altre van copsar un element de trobada amb nosaltres: la senzillesa.

La nostra ciutat no pot ventar-se ni de pedres heroiques ni de nobles dau-rats; però pot enorgullir-se del seu treball, de les seves arrels pageses, de la seva voluntat de ser, d'això que n'hem dit *molletanisme*. Potser això ens va apropar a aquelles personalitats culturals i socials tan humanes. Avui parlarem de Brossa; potser un dia hi haurà temps de parlar del Miquel.

Brossa al seu estudi amb una A a la mà

Joan Abelló amb Joan Brossa.

Aquests amics, aquestes relacions també conformen una ciutat; formen part de nosaltres mateixos de la nostra història, de com anem essent. No ho oblidem.

La relació de Mollet amb Joan Brossa es fonamenta en tres pilars: l'amistat amb Joan Abelló; les Jornades Internacionals de Màgia amb motiu de les Olimpíades Culturals dels Jocs Olímpics de Barcelona '92, dels quals Mollet en va ser subseu; i el mural de la nova Casa de la Vila. Quasi cinquanta anys de relació que ens uneixen.

Per començar a parlar de la relació a través de Joan Abelló, deixeu-me fer-vos un comentari. Aquesta relació comença als anys quaranta. Brossa, en aquells moments, devia ser un poeta perseguit i maleït, especialment maleït, probablement pels uns –els qui no podien fer altra cosa que maleir-lo– i per d'altres, que tot i haver-lo de considerar dels seus, potser els resultava excessivament incòmode. I Abelló començava a demostrar, amb atreviment, la seva capacitat d'apropar-se a les avantguardes, de tots tipus. De manera heterodoxa i eclèctica: des de Dau al Set (amb Cuixart, Ponç i Tàpies com a pintors; Brossa com a poeta i Arnau Puig com a ideòleg) a Dalí, Picasso, Miró... per citar-ne alguns dels més propers. Tots tenim els nostres pols oposats que s'estimen ferventment.

Ens diu Arnau Puig, en el catàleg de l'exposició *Dau al Set*² celebrada al

2. AAVV (2007). *Dau al Set*. Catàleg de l'exposició. Mollet del Vallès: Fundació Municipal Joan Abelló - Ajuntament de Mollet del Vallès

Museu Abelló l'any passat, que Abelló es trobava a gust entre els artistes que entenen “l'activitat artística com una acció lúdica, que plau per ella mateixa, al marge de les utilitzacions posteriors que se'n puguin fer”. És a dir, una posició conceptual força allunyada del Dau al Set, ideologitzat i compromès.

Però Abelló fomenta la seva relació amb aquest món, amb el món del Dau al Set, tot i no compartir-ne pas els seus valors o principis, però sí la seva capacitat de recerca, de trobar nous camins tècnics i expressius. Abelló entén el seu valor i s'hi apropa; amb Brossa d'una manera destacada ja que, des dels quaranta, comparteixen cafès, col·leccionisme i intercanvis tot trobant-se a Balmes/Travessera, a Barcelona; Abelló hi vivia i Brossa hi tenia l'estudi.

Ens en podrien parlar abastament l'esposa, la Paquita, i de temps més propers, les filles d'Abelló, la Marta i la Maria del Mar, ja que compartiren moltes vetllades al pis barceloní d'Abelló; a més de les vetllades subversivament culturals a la Casa Abelló: és el que més tard, el 1976, es convertirà en el Club d'Art Abelló.

D'aquestes activitats a Mollet n'existeixen nombrosos testimonis gràfics i fins i tot sonors, que algun dia caldrà analitzar a fons i donar-ho a conèixer. Us diré com a curiositat que un d'aquests testimonis gràfics (present en el llibre de Pedro Voltes³ *Joan Abelló. El cielo y la tierra*), ens mostra una vetllada de l'11 de juny de 1981, en la qual un molt jove *Hausson* treu ben discretament el cap, en mig d'una munió de convidats.

Els dos principals biògrafs d'Abelló, Josep Fèlix Bentz, fins fa poc conservador del Museu Abelló, i el nostre escriptor Josep Masats, ressenyen en els seus llibres *Abelló*⁴ i *Les arrels d'Abelló*⁵, respectivament, aquestes trobades i, especialment, l'estrena, poc abans que Abelló es traslladés a Anglaterra, d'una obra de Joan Brossa titulada *Aquí en el bosc*, el 1962, amb una cinquantena d'espectadors, i amb la participació, entre d'altres, en l'obra o en el col·loqui de Núria Feliu, el psiquiatra professor Joan Obiols, els crítics Cirici Pellicer i Santos Torroella, etc. També ens en parla amb detall la Glòria Arimon, en els seu treball al llibre *Brossa a Mollet*⁶, editat amb motiu de la inauguració de la nova Casa de la Vila.

Masats cita, en el llibre abans esmentat, *Les arrels d'Abelló* (un llibre imprescindible per a conèixer Abelló en primera persona) una acció teatral amb motiu dels molt celebrats “25 años de Paz”; devia ser l'any 1964. Segons les notes de Masats, l'acte, protagonitzat especialment per Brossa i Pere Portabella, i segons sembla enregistrat en cinta magnetofònica, va ser una apoteosi

3. Voltes, Pedro (2000). *Joan Abelló. El cielo y la tierra*. Barcelona: Editorial Mediterránea

4. Bentz Oliver, José F. (1998). *Abelló*. Sabadell: Editorial AUSA

5. Masats, Josep (2001). *Les arrels d'Abelló*. Barcelona: Editorial Mediterránea

6. AAVV (2003). *Brossa a Mollet*. Mollet del Vallès: Fundació Municipal Joan Abelló – Ajuntament de Mollet del Vallès

politicoescolològica de primera magnitud; probablement només descriptible públicament amb paraules “políticament correctes”.

Potser a Mollet hi tenim algun dels assistents, de la *Penya de 10 a 12*, en Jaume Boix, en Rafael Gómez, l'Enric Mogas, en Joan Garreta, etc. per a fer-nos-ho reviure. El que és ben cert, és que el “sereno” els va advertir del fet que tots acabarien a la presó. Sortosament, el “sereno” no va fer el *partie* que corresponia, d'acord amb la magnitud de l'acte no autoritzat adequadament.

Del 1980 hi ha un testimoni gràfic de Brossa a la Casa Abelló; no és el darrer. Com us avançava abans parlant de Hausson, el juny de 1981 Abelló organitza a la Casa Museu una reunió d'artistes i escriptors, amb el compositor Mestres Cuadreny, l'actriu Montserrat Carulla, la directora de la Fundació Miró, Rosa Maria Malet, els pintors Ràfols Casamada, Gastó, Tere Vilamatas, el crític Corredor Matheos i Joan Brossa, “quien –diu Josep Fèlix Bentz– presentó al ilusionista Hausson que sorprendió a los asistentes con sus juegos malabares”.

El 10 de desembre de 1992 amb motiu de la celebració del 70è aniversari de Joan Abelló i, més concretament, en un col·loqui titulat “Abelló, pintor i col·leccionista”, Brossa i Abelló dialoguen públicament al Centre Cultural La Marineta de Mollet, potser per darrera vegada sobre les seves vivències compartides. També hi van participar Josep Masats i Joaquim Molas.

Deixem aquí aquest apartat que, com podeu veure, dóna per molt i no es tracta d'allargar-ho massa. D'altra banda, com he dit abans, tot això està molt documentat en la bibliografia d'Abelló i en els catàlegs de les exposicions d'Abelló o d'alguna altra del Museu.

La segona base de la relació entre Brossa i Mollet és més efímera, però de ben segur, emotiva i enriquidora.

Mollet, pel fet de tenir en el seu terme municipal les instal·lacions de l'Escola de Policia de Catalunya, va ser nomenada subseu olímpica dels Jocs Olímpics i Paralímpics de Barcelona'92. Totes les proves de Tir Olímpic i Paralímpic s'hi van celebrar.

A Barcelona els Jocs Olímpics anaven acompanyats de l'Olimpíada Cultural. A Mollet vam acordar que l'Olimpíada Cultural, que se celebraria els anys 91 i 92, la dedicaríem a la màgia. Així fou; i tots els barris en pogueren gaudir.

I va aparèixer Brossa.

El paper de Brossa a les primeres Jornades Internacionals de Màgia va ser, sobretot, de suport. La seva presència al dinar amb la premsa a Barcelona, va donar un toc de versemblança en la qualitat, que ens va ajudar molt. En aquest acte, Brossa va afirmar que ja era hora que el món de la prestidigitació pugés de categoria. El programa era molt bo, però sempre va molt bé que una autoritat tan singular de la màgia com Brossa ens hi acompanyés. La Capsa Màgica amb la programació, i El Rei de la Màgia, el vell establiment del carrer Princesa,

Cartell de les II Jornades Internacionals de Màgia

de Barcelona, amb una exposició de material per a la màgia, en garantien la qualitat.

En les segones Jornades, el 1992, el juny, Brossa ja hi va jugar un paper més destacat: penso que, en convertir-les en un homenatge al gran Li Chang, Brossa es va sentir molt motivat. Hi va col·laborar en tres línies: la primera, de nou, per la seva presència emblemàtica; la segona, en facilitar-nos una exposició *–Frègoli/Brossa Brossa/Frègoli–* amb material i documents de la seva propietat sobre el gran mag Frègoli; i, finalment, perquè Brossa va dissenyar el cartell de les segones Jornades, amb un poema visual protagonitzat per un Mefisto certament encantador, que no sembla tenir res a veure amb el diable a qui el Dr. Faust ven l'ànima, segons l'obra de Goethe.

Permeteu-me que, més enllà dels moments inoblidable viscuts al seu costat (tendre i emotiu quan va fer aparèixer monedes de les orelles d'un munt d'assistents a un acte de Màgia de prop celebrat al bar del Teatre Municipal Can Gomà), permeteu-me que us llegeixi uns quants textos breus de premsa o de la documentació d'aquestes jornades. En reflecteixen el seu esperit i el paper de Brossa.

Isidre Vallès al catàleg de l'exposició de Frègoli, diu de Brossa: "El poeta de la màgia, de la prestidigitació, de la pantomima i de l'il·lusionisme"

L'Avui, de 31 de maig de 1992: "En aquesta edició destaca, entre altres esdeveniments i a més de l'homenatge a Li Chang, mestre dels mags catalans, l'apadrinament de les jornades per part del poeta Joan Brossa, que ha estat l'autor del cartell anunciador".

El Observador, de 6 de juny de 1992 "Según Joan Brossa, diseñador del cartel y columna vertebral de estas jornadas, la magia es un arte muy ligado a la poesía, ya que ambas juegan a transmutar la realidad cotidiana para buscar otras dimensiones del alma".

El País, el 14 de juny de 1992: "Joan Brossa se quejó que muchas veces la magia sea considerado un espectáculo de primera comunión".

I finalment, en aquest apartat de les segones Jornades Internacionals de Màgia, uns paraules que Brossa va escriure en el catàleg de la seva exposició sobre el seu admirat Leopold Frègoli, el transformista més mític de la història de la màgia. Diu:

"no sembla pas que en escena
hi hagi un sol actor, sinó realment
tots els personatges consignats al programa,
tan ràpid és l'interval entre les sortides
i les entrades de Frègoli
i fulminant la seva metamorfosi"

Sempre he pensat que Brossa, no podent ser Frègoli, va decidir ser el nostre més gran transformista intel·lectual.

En aquestes jornades també hi apareix Hausson, de manera destacada a la Gala d'inici, en dos espectacles i en una sessió "golfa". No cito Hausson perquè sí; vull insistir en la seva estreta vinculació amb Brossa. En la programació de l'actual Setmana de Màgia el podrem gaudir com a historiador de la màgia, com a mag amb *Poemància*, espectacle creat conjuntament amb Joan Brossa, i com a mestre de cerimònies a la Gran Gala de dissabte.

I ja per acabar, un vol ras per sobre de la seva col·laboració més visible i, esperem més perdurable en el temps. Dic això de perdurable, tot esperant i tenint el convenciment que cap govern de l'Ajuntament de Mollet tindrà l'ocurrència de modificar el mural per a convertir-lo en el suport d'antenes de telefonia mòbil, com no sé pas qui va fer a Badalona (per cert, la terra de Li Chang) amb una destrossada transformació amb metàstasi de la maqueta d'una obra brossiana titulada *On es bada l'ona*. La maqueta és al terrat de l'Institut Pau Gargallo; "l'antena" és visible des de l'autopista anomenada Pota nord.⁷

7. Es poden veure fotografies de les dues peces a Giralt-Miracle, D; Bordons, G. (2006). *Itineraris brossians*. Barcelona: Fundació Joan Brossa

Els contactes per aquesta darrera col·laboració de Brossa amb Mollet van iniciar-se el 3 de juny de 1998. L'elecció de Brossa per a la creació del mural va ser presa en consideració a la seva idiosincràsia personal, artística i social; per la seva imaginació iconoclasta que el feia idoni per a crear una imatge que representés la nostra ciutat com a poble senzill, treballador, modern però arrelat, i orgullós tant de la seva llarga història de poble pagès, com de la seva realitat actual de ciutat industrial i de serveis, plena de pluralitat cultural, de convivència cívica i de confiança en un futur millor.

Calia un artista que davant les grans mesures del mural que es proposava, –375m², en una façana exterior– fes possible que la grandiositat no ens portés ni a la magnificència ni a la grandiloqüència; tot el contrari, calia aconseguir un artista que omplís d'art senzill i, ensems, profund aquell espai privilegiat de la ciutat. Brossa era el creador idoni.

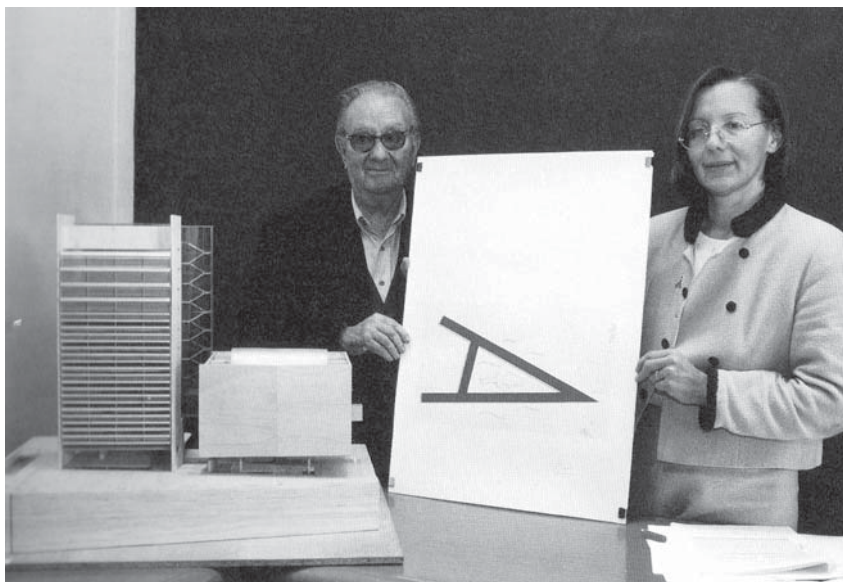
Quan amb l'alcaldesa, Montserrat Tura, vam visitar per primera vegada el seu estudi al Guinardó de Barcelona –un estudi increïblement desordenat, segons el criteri usual, però no pas el criteri del poeta– no confiàvem pas massa que ens acceptés l'encàrrec. Pensàvem que un artista de la seva categoria havia d'estar molt enfeinat –com així era– i que potser no consideraria amb prioritat dedicar el seu esforç creatiu a una petita ciutat del Vallès. Tot i això, li ho vam explicar amb tot l'entusiasme que sentíem, doncs aconseguir-ho – creïem– representaria assolir un honor històric i una gran fita cultural per al nostre poble.

Ben pocs dies després ens trucava per a dir-nos que ja tenia la idea. Vam passar, doncs, de no saber si ens acceptaria l'encàrrec a concertar ràpidament una entrevista per veure el fruit de la seva creativitat.

Haig de dir que la primera impressió va ser dura, xocant, desorientadora, com tantes obres de Brossa; ens costava de veure aquella immensa **A** inclinada sobre un mural que sempre havíem vist buit en els plànols i que, de cop i volta, Brossa ens l'omplia amb història, amb color i amb tot un seguit d'al·legories a l'entorn d'aquesta primera lletra de l'abecedari, tan usada en la poesia de Brossa. Ens l'omplia, certament, de poesia seguint aquella acció tan brossiana i tan culturalment revolucionària d'escampar la poesia –les seves lletres– pertot arreu.

Però la proposta de Brossa no va ser la primera sorpresa. Abans ens havia emocionat i il·lusionat l'acceptació del nostre encàrrec; l'amabilitat, l'acollida i la predisposició, que ens va mostrar en tot moment a l'alcaldesa, Montserrat Tura, i a mi mateix a l'hora d'anar parlant del projecte: el perquè, el com i el quan. Un procés creatiu viscut intensament i ple de moments de privilegi al costat d'un home excepcional...

A partir d'aquell moment va venir tot el treball de realització de la idea, d'adaptació a les possibilitats constructives de l'edifici, de plasmació en docu-

Joan Brossa i Montserrat Tura mostrant el projecte de mural

ments que haurien de fer possible tenir un original de l'artista i uns documents tècnics. Brossa ens donava el seu vistiplau definitiu el 14 de desembre, de nou en el seu estudi, desordenat, a peu dret, amb ben poc espai per a obrir plànols, per a ensenyar documents antics –les fotos de la portada de l'església gòtica, el document segellat de nomenament dels càrrecs municipals de 1771–, per a prendre notes dels seus suggeriments sobre la forma –“ha de ser una **A** com cal”, ens deia– les mides, el volum i el color de la **A** –“color de sang coagulada”–, en digué el poeta.

Tot això passava en un estudi on, malgrat aquestes condicions físiques, Brossa sempre sabia omplir d'escalfor humana, de contacte, d'humanitat; sabia com fer per tal que, si ell volia –i amb nosaltres va voler– no et sentissis estrany sinó, tot el contrari, a casa d'un vell i estimat conegut. Un estudi on el 29 d'octubre del 98 em dedicava el catàleg d'una exposició seva amb un afectuós text que acabava amb l'expressió *SEMPRE*, i la seva signatura capgirada “perquè així s'hi hauran de fixar”, em va dir.

El 21 de desembre de 1998 a la una del migdia, en un acte senzill, afectuós però solemne, ens signava l'original d'una obra d'art històrica: l'immens poema corpori que presideix el nou ajuntament, la nova Casa de la Vila i que, a partir d'aquell moment es convertí en un nou símbol de la nostra ciutat, un símbol que, de la mà creativa de Brossa uneix, mitjançant la **A**, la modernitat de la nova Casa de la Vila amb la història representada per un moll en baix

relleu extret de l'escut civil de l'arquitrav de la façana de l'antiga església gòtica de 1498 (aleshores feia 500 anys de la seva construcció), i acompanyat, el moll, per les onades d'un segell del Comú de Mollet, de 1771.

Brossa ens signava i lliurava un mural amb la presència distingida de la **A** que tant estimava. Aquella **A** reclinada com a expressió d'humilitat; aquella **A** primera lletra de l'abecedari, porta d'entrada a la cultura; aquella **A** d'Ajuntament, primera institució de la ciutat; aquella **A** de l'afecte que va dir que sentia per la nostra ciutat; aquella **A** que tant estimava Brossa perquè, deia, era el símbol més humà. "Sembla un cos amb les dues cames", ens comentava, concloent les explicacions que tots volíem sobre el seu mural i que ell insistia que no calien, que era una obra oberta, com totes les seves i que les significacions podien ser totes aquelles que nosaltres volguéssim.

Així, unint tota aquesta simbologia, Brossa ens deia, ens diu, que l'Ajuntament, assentat sobre la història i la tradició, cal que s'aplegui amb el poble amb afecte, i contribueixi al seu creixement cultural i, així, a la seva llibertat.

Mai no ens va passar pel cap que el seu darrer acte oficial, que la darrera signatura d'una obra seva es faria a la sala de plens del nostre antic ajuntament, just una setmana abans de l'accident que el va allunyar per sempre de tots nosaltres.

*Ara les llàgrimes d'afecte
escampen la tinta,
i el dibuix –atzarós–
em commou.
Enllà, tot fou delit.*

La mort de Joan Brossa, el 30 de desembre de 1998, nou dies després de fer-nos a mans la proposta definitiva de mural, va trencar tot un munt de possibilitats que se'ns obrien amb Brossa i per Brossa; va barrar el camí que ens portava a viure plegats l'inesgotable plaer de la creació artística intel·ligent i revolucionària d'un home que mai no va deixar de ser fidel a les seves conviccions més profundes.

Joan Brossa, el poeta heterodox, iconoclasta, provocador, rebel; el gran creador de la poesia visual, dels poemes objecte; el gran innovador del llenguatge poètic, del llenguatge dels artistes gràfics i de la dramaturgia; aquell home que deia que la màgia era l'únic lloc on les persones intel·ligents es deixaven enganyar; el fundador de Dau al Set, conjuntament amb Ponç, Tàpies, Cuixart, Tharrats i Puig; Joan Brossa, ha deixat, certament, senyals indelebles a Mollet.

El poeta que va beure en les arrels obreres, republicanes i catalanistes d'abans de la nostra Guerra Civil i que ens va servir de pont entre aquella tradició

El mural finalitzat.

política, social i cultural i el ressorgiment cultural, cívic i nacional de Catalunya malgrat la duresa política, cultural i social de la dictadura cruel del general Franco; Joan Brossa, va establir amb Mollet una vinculació que ja serà viva per sempre; un vincle que unirà indistriablement la nostra ciutat i, especialment, la nostra primera institució, amb la creació poètica brossiana.

Unes setmanes després de la seva mort, el 23 de gener de 1999, al Teatre Can Gomà es representava un espectacle ben republicà “No passaran”. El vam convertir en un homenatge a Brossa. Col·lectivament, tot els espectadors vam llegir el seu poema “L’u de maig”. Encara emociona pensar-hi.

I el ple de l’Ajuntament, el 28 de gener de 1999, amb aquestes paraules “Hem cregut que aquests sentiments ciutadans d’afectuositat i de tristesa podien esdevenir homenatge permanent atorgant a Joan Brossa el nom d’un carrer de la ciutat”, amb aquestes paraules, acordava, per unanimitat donar el seu nom a un carrer que hi és i no hi és, un carrer ple de màgia, un carrer que cal trobar, un carrer que no veus i el tens al costat: el carrer Joan Brossa. Sabeu on és? No us ho diré; cerqueu-lo! Ja veureu que aquell carrer que no és carrer, és el més adequat per a una persona que tant estimava la màgia, que és i no és.

Volgudament, el 9 de novembre de 2002, vam fer coincidir l’exposició *JOAN BROSSA Poemes visuals – Poemes objecte*, al Museu Abelló, i la inauguració

de la nova seu de la Casa de la Vila de Mollet del Vallès, amb l'immesurable mural creat per Joan Brossa.

I aquell dia també fou presentat un llibre –el citava abans– titulat *Brossa a Mollet*, amb escrits institucionals, de l'alcaldesa; descriptiu del procés de creació del poema corpori, del regidor de Cultura; d'anàlisi crítica, d'Arnau Puig; i de relació entre Brossa i Abelló, de Glòria Arimon. És, amb seguretat, el document que millor explica la raó del mural.

Amb tot això, vam voler fer-li, a Joan Brossa, un homenatge que la nostra ciutat frisava per retre-li, després de totes aquestes diverses col·laboracions que va tenir amb nosaltres i, especialment, després del magnífic llegat que es havia deixat amb la seva obra monumental.

El mural i, amb ell, Brossa, ja és present per sempre a la ciutat; n'hem d'estar orgullosos! Però, un mural no és un mur; un mural de Brossa és un mirall. En aquest mirall, Mollet hi ha de trobar la seva millor imatge.

Que així sigui!